

Πλάτων, *Συμπόσιον*, στ. 178 d6

μετ. Πασχαλιά Μιχαλοπούλου

Ούτε τ' αξιώματα, ούτε τα πλούτη, ούτε οι δεσμοί του αίματος, μήτε τίποτ' άλλο, μόνο ο έρωτας έχει τη δύναμη να εμβάλλει τόσο βαθιά μες στην ψυχή των ανθρώπων που θέλουν να περάσουν μια ωραία ζωή εκείνο που πρέπει να διαφεντεύει ολόκληρη τη ζωή τους. Τι εννοώ; Μα την εντροπή για τ' άσχημα και την επιδίωξη του ωραίου, γιατί δίχως αυτά μήτε η πολιτεία μήτε τα άτομα μπορούν να κατορθώσουν σπουδαία και λαμπρά έργα.

Ορφικοί Ύμνοι, «Ύμνος του Έρωτος»

μετ. Δ.Π. Παπαδίτσα - Ε. Λαδιά

Επικαλούμαι τον μεγάλο, αγνό εράσμιο, γλυκύ Έρωτα,
τον εύτοξο, τον φτερωτό, που φωτιά στο διάβα του σκορπά,
που παίζει με τους θεούς και τους ανθρώπους·
τον επιδέξιο, που έχει φύτες δύο και κατέχει των πάντων τα κλειδιά,
του ουρανού αιθέρος, της θάλασσας, της γης. [...]
Αλλά, μακάριε, με καθαρές διαθέσεις συνδέσου με τους μύστες,
κι απόδιωχνε απ' αυτούς τις φαύλες και αλλόκοτες ορμές.

Ίβυκος

μετ. Σωκράτης Σκαρτσής

Την άνοιξη οι κυδωνιές
στα νερά απ' τις ροές
του ποταμιού στων Παρθένων
τον αμόλυντο κήπο και τα μπουμπούκια στ' αμπέλια
μεγαλώνοντας κάτω απ' τα σκιερά βλαστάρια
του κρασιού θάλλουν· και σε μένα ο Έρωτας
καμιά εποχή δεν αναπαύεται,
αλλά σαν το φλογερό απ' την αστραπή
θρακικό βορρά, τιναγμένος
απ' το καυτερό μάνιασμα της Κύπριδας, μαύρος
άτρομος
άγρια απ' τον πάτο τραντάζει
τα λογικά μου.

Ευριπίδης, *Μήδεια*, στ. 627-641

μετ. Κ. Τοπούζη

Χο. Οι παθιασμένοι έρωτες
 όταν θα 'ρθουν δεν φέρνουν
 τιμή και αρετή·
 αν όμως έρθει ανάλαφρος ο έρωτας σαν αύρα
 άλλος θεός τόσο γλυκός δεν είναι.
 Μη δέσποινα επάνω μου τοξεύεις
 τις σαϊτιές σου που έβαψες στον πόθο.
 Η σωφροσύνη να με στέργει
 το δώρο των θεών
 και την ψυχή μου η Κύπριδα
 να μην την σπρώχνει σ' άλλους
 και την ποτίζει με οργή.
 Έρεμο κρεβάτι εύχομαι να μου δίνει·
 δίκαια να με κρίνει.

Αριστοφάνης, *Όρνιθες*, στ. 693-702

μετ. Θρασύβουλος Σταύρου

Στην αρχή υπήρχε Νύχτα και Χάος,
 πλατύς Τάρταρος κι Έρεβος μαύρο·
 ούτε αέρας υπήρχε ούτε γη ή ουρανός
 τότε μέσα στου Ερέβους τον κόσμο
 τον απέραντο, έν' άσπορο αυγό στην αρχή
 η μαυροφτέρουγη Νύχτα γεννάει·
 κι όταν ήρθε ο καιρός, απ' τ' αυγό ο ποθητός
 πρόβαλε Έρωτας· είχε στις πλάτες
 δυο φτερούγες που αστράφταν χρυσές, και γοργά
 στο στροβίλισμα επέτα του ανέμου.
 Με το Χάος, που κι αυτό φτερωτό ήταν, κρυφά
 μες στον Τάρταρο ο Έρωτας σμίγει,
 και το γένος μας έτσι εκκολάπτει· αυτό
 μες στο φως πρώτο ανέβηκε.
 Αθανάτων φυλή δεν υπήρχε, ώσπου
 σμίξιμο έφερε ο Έρωτας σε όλα·
 κι όπως έσμιγε το 'να με τ' άλλο, ουρανός,
 γη και θάλασσα γίνηκαν, κι όλων
 των μακαρίων αθανάτων θεών η φυλή.

*Επίγραμμα**Οδυσσέας Ελύτης*

Πριν απ' τα μάτια μου ήσουν φως
πριν απ' τον Έρωτα έρωτας
κι όταν σε πήρε το φιλί
γυναίκα

*Σ' αγαπώ**Μυρτιώτισσα*

Σ' αγαπώ: δεν μπορώ
τίποτ' άλλο να πω
πιο βαθύ, πιο απλό,
πιο μεγάλο!

Μπρος στα πόδια σου εδώ
με λαχτάρα σκορπώ
τον πολύφυλλο ανθό
της ζωής μου.

Ω, μελίσσι μου, πιες
απ' αυτόν τις γλυκές,
τις αγνές ευωδιές
της ψυχής μου!

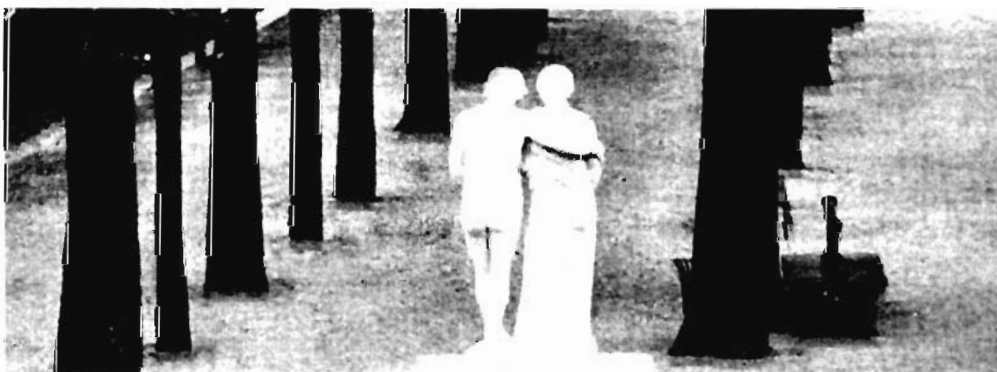
Τα δυο χέρια μου, να
σ' τα προσφέρω δετά
για να γείρεις γλυκά
το κεφάλι,

κι η καρδιά μου σκιρτά
κι όλη ζήλια ζητά
να σου γίνει ως αυτά
προσκεφάλι!

Και για στρώμα, Καλέ,
πάρε με όλην εμέ,
σβήσ' τη φλόγα σε με
της φωτιάς σου,

ενώ δίπλα σου εγώ
τη ζωή θ' αγροικώ
να κυλάει στο ρυθμό
της καρδιάς σου.

Σ' αγαπώ, τι μπορώ,
Ακριβέ, να σου πω
πιο βαθύ, πιο απλό,
πιο μεγάλο;

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες

Μαρία Πολυδούρη

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.
Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι σαν κρίνο ολάνοιχτο
κι έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.

Μόνο γιατί όπως πέρναγα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάει
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάει,
μόνο γιατί όπως πέρναγα με καμάρωσες.

Γιατί μόνο σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή, την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτή αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτή αγάπη σου.

Δημοτικά

Βάτους κι αγκάθια πάτησα

Βάτους κι αγκάθια πάτησα, ώσπου να σ' αγαπήσω,
Και τώρα που σ' αγάπησα, πώς να σ' απολησμονήσω;
Θα γίνω γης να με πατάς, γεφύρι να περάσεις,
Θα γίνω μια γλυκομηλιά στον ίσκιο μου να κάτσεις,
Να πέφτουν τ' άνθια πάνω σου, τα μήλα στην ποδιά σου,
Και τα χρυσά τριαντάφυλλα τριγύρω στα μαλλιά σου.

Μαντινάδες

Δίχως αέρα το πουλί, δίχως νερό το ψάρι,
Δίχως αγάπη δεν περνά και νια και παλικάρι.
Κλαίνε τα δέντρα για νερό και τα πουλιά γι' αέρα
Κλαίνε κι εμέ τα μάθια μου για σένα νύχτα μέρα.
Ρόδο της πρώτης άνοιξης, του γιασεμιού βοτάνι,
Άνθρωπος να ψυχομαχεί, όντε σε δει, θα γιάνει.

Τ' άστρα τα χιλιομέτρητα με βάλαν να μετρήσω,
Να πέσει ο λογισμός μου κει για να σ' αλησμονήσω.

Το δοκίμι της αγάπης

Σαράντα δυο αρχοντόπουλα μια λυγερή αγαπάνε·
και τα σαράντα κίνησαν να παν να την ιδούνε.
Μα πήγαν και την ήβρανε στον αργαλειό να υφαίνει
κι από μακριά τη χαιρετάν κι από κοντά της λένε:
- Κυρά μου σ' αγαπήσαμε κι ήρθαμε να σε ιδούμε.
- Μάρμαρ' έχω στην πόρτα μου. Λιθάρι στην αυλή μου,
όποιος πάρει το μάρμαρο, σηκώσει το λιθάρι,
εκείνος είναι άντρας μου, εκείνον θενά πάρω.

Έβαψαν τα πάντα

Απόψε δεν κοιμήθηκα και πάλι νυστάζω,
γιατί κουβέντιασα πολύ με μια γειτόνισσά μου,
που 'χε τα μάτια σαν ελιές, τα φρύδια σα γαϊτάνι,
είχε και τα χειλάκια της με το βερτζί βαμμένα.
Έσκυψα και τα φίλησα και βάψαν τα δικά μου
σ' εφτά ποτάμια τα 'πλυνα και τα εφτά εβάψαν
κι έβαψε η άκρη του γιαλού κι η μέση του πελάου.
Κατέβη αϊτός να πιει νερό και βάψαν τα φτερά του
Στους ουρανούς ανέβηκε και βάψαν τα ουράνια.

Ρεμπέτικα

Το μινόρε της αυγής

Ξύπνα, μικρό μου, κι άκουσε
Κάποιο μινόρε της αυγής
Για σένανε είναι γραμμένο
Από το κλάμα κάποιας ψυχής.
Το παραθύρι σου άνοιξε
Ρίξε μου μια γλυκιά ματιά
Κι ας σβήσω πια τότε, μικρό μου,
Μπροστά στο σπίτι σου, σε μια γωνιά.

Τα ματόκλαδά σου λάμπουν

Τα ματόκλαδά σου λάμπουν
Σαν τα λούλουδα του κάμπου
Τα ματόκλαδά σου γέρνεις
Νου και λογισμό μού παίρνεις
Τα ματάκια σ', αδελφούλα,
Μου ραγίζουν την καρδούλα.
Τα ματάκια σου να βγούνε
Σαν κι εμένα δεν θα βρούνε